Zlato v ohni.

Obrazy ze života sl. Václava Vlčka.

(Pokračování.)

KAPITOLA XXXVIII.

Těmito slovy prasklý důstojník přerušil proud své řeči, ponášeje Čacký prudkým pohybem sfetel jeho na sebe obrátil. Až po ten okamžik byl Kyselka tolikrát námým posluchačem, ale mnohem lépe rozuměl a mnohem hlouběji cítil, kam hejtmanova řeč směřovala. A nyní stál tu s obličejem sinalým, s ústama k slova otevření ma ale slova nechopnýma, s rukama napolo pozdvižnýma a patrně se chvějícíma.

"Co se vám stalo?" opáčil Prus svoji otázku.

Minulo ještě několik okamžiků, nežli kněz s to byl, slovo ze sebe vypraviti.

"Pane," řekl hlasem skleslým, "vaše porovnání — —"

"Snad se vám nelíbí?"

"Mluvíte zde o Indiánech —"

"Tak jest, o Indiánech — o Mohikánech, Irokézích a podobných vysoké světě. Máte snad něco proti tomu?"

Čacký v nejvyšším rozčilení lapal vzduchu, a s prsou jeho byl by se vyrval následný výkřik, kdy by nebyl mladý hrabě v tom zase hlasu svého povznesl.

"Zdá se mi," promluvil s ublažen advokátilostí, "že tu povstalo malé nedorozumění, které snad krátkým vysvětlením odstraniti mohu. — Nevím," obrátil se celý k Prusovi, "pokud jest panu hejtmanovi povědomo, že jsou mezi jeho německými krajany lidé, kteří sousední národy považují za bojno svých otroků, za potravu pro německé žaludky. Tyto náhledy jsou u nich vrcholem a výkvětem kultury. Jednoho z nich, Fridricha Hobbla, dojista znáti ráčíte?"

"Schœn," zahrčel pan Belwitz odkašlávaje.

"A snad také pozornosti vaší neušlo, že napsal před několika lety epištolu k pruskému králi, ve které o jistých národech užívá výrazů jako Bedientenvœlker, struppige Karystidenhœupter?"

"Možná, možná," odpovídal dosti neochotně hejtman. "Co z toho?"

"To, že takové náhledy, které mezi vašimi ctihodnými krajany některým lidem jsou vrcholem a výkvětem kultury — že, pravím, takovéto náhledy zde obecně platí jen za surovost a bestiálnost, ovšem ne obyčejného alebrž vyššího druhu. Jestliže se nemýlím, můj vážený přítel, pan farář, byl jedním druhým slovem vaším na onu Hobblovskou nauku připomenut — a tím sobě, pane hejtmane, docela přirozeně vysvětlíte, že jej chladnost jeho do jisté míry opustila. Mohuli sobě dovoliti a dáti vám malé pokynutí: když se vám uda mluviti s obyvateli této země, neračte použíti se zřetele, že jsou to Češi."

Pan Belwitz se mezi touto řečí jak barvou svého obličeje tak i postavením svého těla nápadně podobal podrážděnému krocanu. Čím více pak odkašlával a čím více při tom rodnul, tím sladčeji mluvil hrabě.

"Mezi obyvateli této země jest i dosti Němců!" poznamenal hejtman hřmotným chraplavým hlasem.

"Zcela dobře," dí hrabě s lehkou úklonou — "ovšem z toho nenásleduje, že by tu Čechů nebylo ještě více, že by tu ještě jmenovitě nebylo dosti rukou, které by zdvihly rukavici, ve vlastním domově nám vrženou."

Pan Belwitz vypadl docela z úlohy dvorného rozmilého hostitele.

"Prosím vás," roskřiknul se na hraběte, "jak pak vy se můžete počítat mezi Čechy?"

"Asi tak, jako vy se ráčíte počítat mezi Němce."

"Proč máte tedy vaše rodina německé jméno?",

Nyní se hrabě v obličeji zakohoutil.

"Jméno mé jest Trávník," řekl s větším důrazem a ohněm nežli dosavad. "Buďte ubezpečen, že jest to staré české jméno — a bylo-li kdy nečeskými ústy skrouceno, není to jeho vinou. Co se mne týče, budu o to míti péči, aby zachováno bylo ve své rysnosti."

Páter Čacký milovával vychování svého upřímně a vřele; ale nikdy ještě na něj s tak velikou láskou nepohlížel jako v tento okamžik. Bylo mu nejvíce záleželo na tom, aby mu vštípil lásku k otčině, k národu; když ho posléze propustil na vojnu, nemohl odolati trapné obavě, že semeno té lásky v jeho prsou hlohem bude zaseto: teď mu skvělého — jak si tehdy byl přál — bůh dal toho dočkati, aby viděl, že srdce mladíkovo dobře přestálo zkoušku, že zůstalo s láskou vlastí.

Oriem napomínal na to, jak velice prudká rána k tomu přispěje, aby z Trauniga stal se opět Trávník!...

"Dostátečně," odpovídal hejtman s netajenou zlostí, "že vám bude české jméno z větším prospěchem nežli německé, já proti tomu nic nemám. Za deset roků si o tom povíme více! Jen deset roků — nic dělá — a uvidíte!"

"To si myslil hned neboštík Dagobert," posmíval páter Čacký. "A těch, kteří si to po něm myslili, jest legie!"

Pan Belwitz si námitky té ani nevšímal.

"Jsmeli pak doma v Poznaňsku," zvolal, "anebo kde jsem?"

"Ah — vy ráčíte býti v Poznaňsku domovem!" prohodil hrabě.

"A poznaňský katan germanisátor řemeslem," dokládal Čacký, ovšem pouze v duchu.

"Jak jsem se tu octnul? pokračoval Prus. "Snad se jen ve snách tak příjemně bavím? Snad nebylo ani žádné Sadové? Nechtěl byste mne z toho laskavě vyvésti, pane hrabě?"

"K službám. Byla Sadová — já toho mám patrný důkaz na své tváři. Byl jsem tam raněn — nemám příčiny se za to styděti. Jiní byli jinde raněni. Byl jste také u Sadové, pane hejtmane? Máte své poranění také odtamtud?"

Hrabě činil tyto otázky s nejnevinnější tváří, ale farář jimi ve svém zápalu ochladal: Ludvík Prusa příliš vyzývavě dráždil. Čacký chopil jej za rameno a připomínal, že se u pana hejtmana už nad míru dlouho zdrželi.

"Teď minulo od Sadové teprv deset dní," křičel tento. "Počkejte, až mine deset roků! Jen počkejte!" mluvil vždy hněvivěji a výhružněji. "Jen deset roků! Počkejte!"

"Budeme tak směli," řekl hrabě a jsa od faráře nutkán uklánění se k rozchodu.

KAPITOLA XXXIX.

Za nějakou hodinku po tom, co faru opustil, poslal Čackému lístek tohoto obsahu:

"Mnohovážený příteli! Těšíme se všichni, že strávíte večer v naší společnosti. Právě k nám i slečna Albína Tichá zavítala.

Cele váš

L. hr. Trávník."

Lístek zdál se patrně psán především k vůli tomuto podpisu. Čacký jej velice rád viděl, ale nebyl jím vyproštěn z mnohých starostí, které se na něj v celých rojích hrnuly. Byl hraběte k pruskému veliteli doprovázel s tím úmyslem, aby chlácholil a mírnil, kdy by toho třeba bylo: a zatím nežli se toho nadál, vzplanul i v jeho prsou prudký hněv, a místo chlácholení pomáhal i on nepřátelství rozdmychovati. Litoval nyní, že se tak stalo, však kdy by se celý ten výjev měl opakovati po druhé, on nebyl by se mohl zachovati mírněji. Vždy znova počínal se i nyní ještě třásti, kdykoliv sobě vzpomněl, že pod jednou střechou s ním meškal člověk, kterému český lid jest indiánským kmenem na své vlastní půdě, a který bez obalu hlásá, že během deseti roků má na tomže lidu býti provedeno národní zabijáctví!...

Že se rozesílený hejtman těžce mstíti bude, o tom nebylo lze pochybovati. Hnedle se to také jeviti počalo. Hejtman povolal k sobě Kyselu jakožto hlavu obce, a Kyselka dostaviv se požádal pana faráře, aby mezi nima dělal tlumočníka. Čacký svolil, vešel s Kyselou znova k panu Belwitzovi, který však ho ani neviděl a na Kyselu se roskřiknul, aby k němu nechodil bez tlumočníka. Když Kyselka na kněze ukazoval, hejtman roskřiknul se ještě hněvivěji, aby sobě přivedl žida, a s jiným nechť se židem aby mu nechodí na oči. A bylo po audienci.

Kyselka vracuje se za poledního odpoledne od Ivry domů, často po cestě v zamyšlení mimoděk hlavou zakroutil. Že Prusák nejen k němu ale i k panu faráři tak ohrubě se choval, to ma zel tolik hlavou nevrtalo jako ta okolnost, že s takovým důrazem ei jen žida vyhadoval. Avšak o tomto židovi — který držel v obci hospodu a mimo kterého jiných židů v Bukově nebylo — o tom Kyselka dnes už něco pravidelného byl slyšel. Když totiž před polednem s mlynářem Soukupem se zámku šel, tento po mnohém odmlouvání, rozhánění rukou a rozcuchávání svých vlasů pojednou přitlumeným hlasem k němu pravil: "Víte, bráchu, kdo je ten člověk, který pastora odsl a který by zaslouží — —"

"Aby mu byl žhavými kleštěmi jazyk a huby vytržen!" opakoval Kyselka svoje slovo s velmi různou důsledností. "Toho bych rád znal. Víte snad vy, kdo to je?"

"Nekoukejte na mne, jako bych já to byl!" řekl Soukup s velmi nestálým pohledem. "Pravda, já nejsem žádný přítel pastorův — to má svoje příčiny — ale abych něčeho takového se dopustil, to by do mne musilo z čista jasna deset tisíc — ! Přece však jsem snad trochu vínen — člověk je hříšná nádoba..."

"A koho máte v domnění?" vpadl mu do řeči Kyselka, jenžto nebyl dlouhých předmluv milovníkem.

"Žida Marka," odtušil mlynář — a vypravoval, kterak se kdysi s Habrovským kostelníkem v hospodě pokřičel, a kterak ještě potom, když se židem samoten zůstal, na protestanty vůbec a na pastora Svobodu zvláště láteřil, protože měl plné srdce alosti a plnou hlavu piva — kterak na žid v tom nic nebránil alebrž jako by nic z něho stále vytahoval. Z tohoto hříchu se mlynář Kyselovi zrovna tak upřímně a kajícně vyznával jako ve zpovědnici; možná prý, že tehdy leccos nepředloženého problesknul, ale nikdy že mu na mysl nevstoupilo, aby tím pastora do nějakého nebezpečenství přivedl.

Kyselka, jemužto všeliká nespravedlnost byla ohavností, uložil Soukupovi, aby se o té věci dále nikomu nezmiňoval, že si dají na žida dobrý pozor a budou hleděti, aby všecko dopodrobna vypátrali...

K pruskému veliteli dostavil se Kyselka zas teprve nazejtří.

"Proč jste nepřišel ještě včera?" vítal jej nevrle hejtman.

"Protože jsem dle vašeho rozkazu neměl přijíti leda se židem — a žid byl do noci přes pole na koupi."

Hejtman mu potom mimo jiné zvěstoval, že byl ve zdejší obci nejhrubším způsobem uražen a že od obecního úřadu žádá, by se mu dostalo náležitého zadostučinění.

"Prosím," ptal se s velmi přísným obličejem Kyselka — "kdo se opovážil vás urazit?"

"Jistá ženština."

K dalším soudcovským otázkám Kyselovým vyšlo na jevo, že hejtman jmeno paní Potocké zná a že to ponechává obecnímu úřadu, jakým způsobem má býti potrestána, by jemu bylo učiněno zadost—jen prý se to má státi bez odkladu.

"Oznamte, Marku, panu komandantovi," ukládal tlumočícímu židovi Kyselka, "že hned paní Potocké napíšu obsílku a že ji předvolám na druhou hodinu odpolední na obecní úřad k výslechu. A ptejte se ho, co mi ještě v té věci pověděti má?"

"Nic více," zněla odpověď.

Kyselka zachoval se podle svého slova; doma shotovil hned důkladnou obsílku: napsal nahoře "Z rozkazu sdejšího pruského velitelství," co mu hejtman uložil, uvedl sevrubně jeho vlastními slovy a na konci dodal: "Obecní úřad žádá, by se paní Potocká podle toho zachovati neopomenula."

Vše to se arci po celé obci rozneslo, a odpoledne v určenou hodinu Bukovští s dychtivostí a nikoli bez obav očekávali, co se bude díti; tušili, že to bude cosi neobyčejného a že to nebude nic dobrého.

Když před třetí hodinou hejtman Belwitz na náměstí se objevil, předce všemi staveními, v každých vratech a se každým oknem bylo hned pilno diváků. Tlumočníka žida sobě prosil velitel tentokráte sám přivádějí; před Kyselovic domem se zastavil i dal sobě šťastného radného vyvolati ven.

"Ustanovil jste," tázal se ho, "co jsem vám ráno sdělil?"

"Ustanovil, pane komandante."

"Jakým způsobem potrestal jste onu ženštinu?"

"Ještě žádným."

"A proč ne?"

"Protože jsem ji nemohl ještě vyslechnouti."

"Řekl jste, že ji obsílám na druhou hodinu"?

"Také jsem ji obsílil, však ona se nedostavila."

"Tak. A je tím snad všecko odbyto? Je to snad celé nedostižínění, které mi sjednati chcete?"

"To není, pane komandante, já všecko svědomitě vyšetřím."

"Jestliže se totiž tě dámičce urážlí, k vám se dostaviti? Patrně to jenom na její dobré vůli záviset!"

"Nezávisel," odpovídal Kyselka vždy pevně ale zároveň i chlácholivě. "Že se dostavila, bude míti dojista důležitější příčinu. O nějakou hodinu se může snadno opozdit. Kdy by nepřišla, však já ji sase pošlu obsílku. A co se té příčiny týče: prosím, pane komandante, nejspíš jsou tím vaši vojáci vinni."

"Co že?" zvolal hejtman, "Naši vojáci?"

"Už se tady přehnalo dost vojska nepřátelského," pokračoval Kyselka, přibytky, půdy, stodoly bývaly vojáky přeplněny, ale to se tu od nich ještě nedělo, co se děje tentokrát. Prosím vás, pane komandante, nařiďte svým vojákům, aby se chovali slušněji. Co si s našimi ženskými dovolují, přesahuje všecku míru obyčejné rozpustilosti. Není pak žádný div, když se počestná ženština jako paní Potocká venku okázati bojí, aby si s ní kterýkoliv voják na potkání bezuzdné žerty tropiti nedovoloval."

Když Marek žid tuto řeč hejtmanovi tlumočil, sedlák každé hnutí jeho sledoval se zamračenou přísností.

"Řekl jste mu všecko?" tázal se ho pak. "Jste tuze brzy hotov. A proč se při tom naklíbáte?"

Žid roztáhl píď své pravé ruky, pozdvihl ji k svému obličeji a obepínaje vyholenou bradu dotýkal se palcem i prostředním prstem samolibě svých licousů, v nichžto ryšavá a bílá barva zvláštním způsobem byla pomíchána.

"Prosím vás," odtušil s takovým úsměvem, s jakým dospělí lidé na přísné počínání malých dětí pohlížejí — "prosím vás, snad to není k smíchu, co povídáte?"

"K smíchu?" osopil se na něj Kyselka. "C ž kdy by některý náš mužský některému Prusovi ruku přerazil za to, že ji vztáhl na jeho ženu, na jeho dceru, na jeho sestru nebo na jeho nevěstu? Bylo by to snad také k smíchu? Co vy se tomu máte šklebit, když já žádám, aby naše ženské nechány byly na pokoji? Však máte sám také dceru — aneb se to ji netýká?"

"Nekřičte, nekřičte na celou ves," řekl Marek, velmi nelibě Kyselovu důtku nesa — "co pak na mně chcete?"

"Řeknete ještě panu komandantovi," ukládal mu Kyselka, "že ze všech nejhůř se chová kaprál Lax, který zrovna u vás zůstává a tuhle stojí."

Mezi tím, co Marek toto tlumočil, zapaloval sobě pan Belwitz čerstvý doutník.

"Schœn!" řekl potom. "Až bude jedno odbyto, dojde na druhé. Jen hezky po pořádku. — Poddůstojníku Laxe!"

Voják, jehož se zavolání týkalo, přistoupil vojenským krokem; byl sice slyšel žalobu, kterou na něj Kyselka vznášel, však nebylo na něm viděti, že by se obával následků.

"Ženština," oznamoval hejtman Kyselovi — "ženština, která se na předvolání vaše nedostavila, bude vám dnes ještě předvedena. Až tu bude, dávám vám hodinu času, aby se s ní stalo, co se s ní státi má. Mně se musí dostati zadostučinění — rozumíte? A si. ze hned! — Laxe, vezměte dva muže —"

Ostatek povádělí mu soukromí. Lax presentoval, obrátil se na podpatku i odešel. Také hejtman opouštěl návsi, na Kyselka více ani nepohlédnuv. Ale tento nepotřeboval žádných výkladův o tom, co komandant zamýšlí; kvapil pro faráře Čackého, který v jeho domě na konec všeliché čekal, a obě pak pospíšili za hejtmanem, i jali se ho prositi, aby proti paní Potocké veřejná a násilná neskrotoval, jmenovitě vojáky pro ni neposílal.

Byli zkrátka i zhurta odbyti, pan Belwitz nechtěl je vůbec ani slyšet, a všeliký pokus, aby jej přece k tomu pohnuli, byl marný. Čackému jevilo se zřejmě nade všecku pochybnost, že ani prosby pana Hoeka, pro kterého na rychlo posílal, nepotkají se u pruského velitele s lepším úspěchem; proto nečekaje ani na správcův příchod, kvapnými kroky zamířil k zámku.

(Pokračování.)

V pravo v levo

Udílí rány nemocem onen velký osvěžovatel a regulátor, Hostetterova Žaludeční hořká. Stížlavá zimnice, všeobecná ochablost, revmatism, nervózní bolesti, zácpa a nestravitelnost, jsou neduhy v kterých osvědčila se co velmi prospěšná. Dílo její jest zevrubné, účinek rychlý. Neostýchejte se sice, že okamžitě vyléčí, však poskytne úlevy a pakli poskytne se jí času, jak každý lék zasloužil, vykoření neduhy, pro které je určena. V případech jenž někdy v rodinách se odávají, jest zvláště vydatná a po celé zemi považována jest za lék užitečný, kořenný a příjemné vůně. Stala se oblíbenou pouze jen následkem účinků svých. Užívejte ji stále.

Sev.německý Lloyd

Pravidelná přímá

PAROPLAVBA

mezi

Bremen a New Yorkem

přes **Southampton**

po následujících obdivuhodných, nejnovějších a nejlepších poštovních parnících o 8000 koňských sil:

"Hermann"	"Bremen"
"Amerika"	"Frankfurt"
"Weser"	"Hannover"
"Main"	"Hansa"
"Lahn"	"Rhein"
"Saale"	"Kaiser"
"Elbe"	"Strassburg"
"Main"	"Hohenstaufen"

Expediční dnové jsou ustanoveni:

Z Bremen
každou sobotu
do Southamptonu
odtud pak
do New Yorku
každého dne,
kromě soboty,
za kterýžto den, kromě ostatních,
POŠTU SPOJENÝCH STÁTŮ
Parolodě tyto listy ostatní se v Southamptonu
aby cestovatelé do Anglie a Francouzska by
snadněji mohli.

Ceny převozní:

z Bremen do New Yorku:

I. Kajuta: horní salon $100.00
" dolní salon $72.50
Mezipalubí $40.00

z New Yorku do Bremen, Londynu, Havru a Southamptonu:

I. Kajuta: horní salon $100.00 bez stolu,
" dolní salon $80.00 "
Mezipalubí do Bremen a Havru $10.00 s potravou.
Do Bremen z evropských přístavů dle ceny nejbližší.
I. Kajuta: horní salon $100.00
" dolní salon $110.00 "
Mezipalubí $60.00

Vše se stravou. Dítky od 1 do 10 roků polovici.

Po všech lodích dopravují se pasažíři do všech částí střední Evropy, po nádražním "per Bahn mediterranean," a přijímají se na všech pobřežních v Soustátí.

Stranu přeplavů do BREMEN, HAMBURG, ANTVERP, AMSTERDAMU, ROTTERDAMU, SOUTHAMPTONU, HALLA LONDÝNA, obraťte se na

OELRICHS & Comp.
NO. 2 BOWLING GREEN, New York
jednatelé v Omaze,
Henry Pundt,
August Weise,
Caldwell Hamilton & Co.
jednatelé pro Chicago:
CLAUSSENIUS & CO.
čís. 2, již. Clark ulice.
jednatelé pro Cleveland:
Henry Lewis & V. Snajdr

AMERICAN MARBLE WORKS.

ANDREWS, BARNES & Co.

prodávají domácí i importovaný mramor, pomníky, náhrobky atd.

Všechnu práci postaví a za ni ručí. — Nebojíme se soutěže domácí ani cizí.
Písarna i dílna naproti panu Steinlovi v

CRETE, - - NEB.

Přímý a pravidelný přeplav
z Bremen do Ameriky aneb naopak.

KAREŠ & STOTZKÝ,

29 Bahnhofstrasse, Bremen, Evropa.

Pro celé císařství rakouské jeho c. k. splnomocněnci bremské paroplavební společnosti.
Přepravují cestující po chvalně známých poštovních párnících
"SEVERONĚMECKÉHO LLOYDU"
za ceny nejlevnější. — Přeplavně v mezipalubí s celým stravováním obnáší:
$ 28 papíru pro osobu přes 10 roků starou. $ 15 pro dítka od 1 roku. $ 2.50 kojencům.
Zpáteční přeplavní lístky vystavuje v ceně snížené pan
Franta Brodsky, 26 Avenue C v New Yorku.
Severoněmecký Lloyd jest největší společnost paroplavební v Německu, an čítá 27 velkých železných parolodí, po nichž se dle 7/2 snad do konce roku 1876 šťastně přeplavilo. — Žádné odůvodněné stesky se proti nim posud neozývaly; nasí li je kdos, čin to buď z nevědomosti našich nepřátel, aneb k vaší své získatelnosti. — Jednatelové v státu Nebrasce jsou:
v Omaha, pan JAN ROSICKÝ, MAJITEL "POKROKU ZÁPADU"
v Crete, pan J. JINDRA,
kteří přijímají peněžní částky za přeplavní lístky, jakož i k další zasílce do Čech, Moravy atd.
Kdo by povolával za sebou do Ameriky své přátele anebo známé, nechť nám sdělí jejich adresu; my spravíme je ochotně o všem k cestě potřebném a postaráme se o správnou jejich přepravu. — Dopisy na nás budiž adresovány:

Kareš & Stotzký
Bahnhofstrasse 29, Bremen, Europe.

ČLOVĚK,

jenž nezná zeměpis této země, sezná přehlédnutím této mapy že

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R.

JE NEJVETSIM POJITKEM MEZI VYCHODEM A ZAPADEM.

Hlavní linie táhne se z Chicaga do Council Bluffs a Omahy, skrz Joliet, Ottawa, La Salle, Genesco, Moline, Rock Island, Davenport, West Liberty, Iowa City, Marengo, Brooklyn, Grinnell a Des Moines (zavítá státu Ia) s větvema z Bureau Junc. do Peoria; s Wilton Junc. do Muscatine, Washington, Fairfield, Eldon, Belknap, Centreville, Princetown, Trenton, Gallatin, Cameron, Leavenworth a Atchison; z Washington do Sigourney, Oskaloosa a Knoxville; s Keokuk do Farmington, Bonaparte, Bentonsport, Independent, Eldon, Ottumwa, Eddyville, Oskaloosa, Pella, Monroe a Des Moines; z Des Moines do Indianola a Winterset; z Atlantic do Audubon a z Avoca do Harlanu. Jest jediná společnost, která vlastní spojení mezi Chicagem a Kansasem.

Společnost ta vede dosud nad spacími vozy, kterým se nevyrovnají žádné a které skýtají každému dvojího lože mezi Chicagem a Council Bluffs, Leavenworth neb Atchisonem za $2 50 čtvrt., a po celou cestu za $3, kdežto společnosti jiné požadují za cestu mezi dotčenými místy 3 za dvojího lože a za celou část $6.

Co vás nejvíce zapotkne, jest chut, s jakou pořízení budete jísti při jízdě přes krásné prerie illinoiské a iowaské, v našich velkolepých jídelních vozech, které se nalézají při všech vlacích, jedoucích celou řadou.

Shledavše nutnou potřebu oddělených pokojů pro cestovatele, zavedli jsme PALACOVÉ SPACÍ A JÍDELNÍ VOZY. Jiná důležitost vyhnd našich palácových vozů jest SALON pro KUŘÁKY, kde mohou pohodlně kouřiti.

PALACOVÉ VOZY běží vcelku do PEORIA, DES MOINES, COUNCIL BLUFFS, ATCHISON a LEAVENWORTH. Lístky pro tuto trať, známou pod jménem „Great Rock Island Route" jsou na prodej v všech jednatelích v Spoj. Státech a Kanadě.
O bližší správu neb poučení, neníli k obdržení v místních železničních kancelářích, piště na
A. KIMBAL,
vrchní ředitel v Chicagu, Ills.
T. ST. JOHN,
hlav. odnosní, Chicago, Ills.

Velkolepé mosty spojují břehy řek Missisipi a Missouri na místech, kde tato dvakrát křižuje a možno vyhnouti se přepravě v Council Bluffs, Leavenworth a Atchison, ustaní-li se spojení v Union Depots.

HLAVNÍ ŽELEZNIČNÍ SPOJENÍ TĚCHTO VELKÉ DRAHY JSOU NÁSLEDUJÍCÍ:

V Chicagu se všemi drahami, rozbíhajícími se na východ a jih.
V Englewood s Lake Shore & Michigan Southern a Pittsburg, Ft. Wayne & Chicago.
Ve Washington Heights s Pittsburg, Cincinnati & St. Louis drahou.
V La Salle s Illinois Central drahou.
V Peoria s P. P. & J.; P. L. & D.; I. B. & W. Ill. Midland; s P. T. & W. drahami.
V Rock Island s Western Union a Rock Island & Peoria drahami.
V Davenport s Davenport & North Western drahou.
Ve West Liberty s Burlington, Cedar Rapids & Northern drahou.
V Grinnell se Central R. R. of Iowa.
V Des Moines D. M. & Ft. Dodge drahou.
V Council B. se s Union Pacific drahou.
V Omaze s B. & Mo. drahou v Nebrasce.
V Columbus Junction s Burlington, Cedar Rapids & Northern drahou.
V Ottumwa se Central drahou Iowy; St. Louis, K. C. & N., a C. B. & Q. drahou.
V Keokuk s Toledo Peoria & Warsaw; Wabash & St. Louis; Keokuk & N. W. drahami.
V Beverley K. C., St. J. & R. drahou.
V Atchison s Atchison Topeka & Santa Fe, Alch. & Neb. a Cen. Br. U. P. drahou.
V Leavenworth s K. P. & K. Cen. drahou.